

Elina kutsui Xarkaroksen Kiviharjulle avustamaan varainkeruuta varten pidettävän tapahtumapäivän järjestelyissä ja ylläpidossa. Tapahtumasta saadut varat oli tarkoitus lahjoittaa Hietalahden eläinten turvakotiin. Xar tuli mielellään. Hän olisi itse kutsunut Kiirankin, mutta Elina oli hoitanut senkin. Kiira oli tulossa koko perheen voimin. Xar ei yleensä uskonut sattumiin, ei tälläkään kertaa. Tämä oli merkki. Hän olisi joka tapauksessa mennyt myöhemmin tapaamaan Kiiran perhettä heidän kotiinsa, mutta hän saattoi noudattaa Orkkelin neuvoa tallillakin. Tapahtumapäivään sisältyi tutustumista talliin, hevosiin ja hevosmaailmaan yleensäkin. Vierailijat saivat myös nauttia pientä purtavaa ja istuskella talutettavan ratsun satulassa. Tekipä Elina siinä sivussa pari jalostussuunnitelmaakin. Tallipihan tyhjennyttyä uteliasta kävijöistä ja loppusiivouksen ollessa loppumetreillä, Xar asteli Kiiran luokse. Hän siisti parhaillaan tallipihaa vanhempiensa ja isoveljensä kanssa. Iinaa tai Sandraa ei näkynyt. Xar päätti kuitenkin toimia. "Minulla on teille kerrottavaa." Kiira oli havaitsevinaan Xarin äänensävyssä kireän vivahteen ja huolestui heti. Oliko joku hevosista sairas? Kai Elina olisi kertonut? Mistä oli kyse? "Onko jotain sattunut?" Saara kysyi. Hän lopetti lakaisemisen. "Ei oikeastaan. Seuratkaa." Oikeastaan? Xar lähti varastorakennuksen yhteydessä olevien toimistotilojen ovea kohti. Karikon perhe seurasi. "Entä Iina ja Sandra?" "He ehtivät kuulla myöhemminkin." Kellertävänsävyisessä toimistossa Xar istuutui nahkatuolille ja toiset hakeutuivat kuluneelle sohvalle. Xar raotti sälekaihtimia. Pölyvana tanssi valonsäteissä. Muutaman sekunnin hän vain katseli ikkunasta ulos. Jos joku olisi kysynyt, oliko hän hermostunut, hän olisi kieltänyt. Se olisi ollut vale. Xar oli monissa liemissä keitetty, mutta tunsu silti parin perhosen lepättelevän vatsanpohjassaan. Äänettömän, syvän henkäyksen saattelemana hän käänsi rullatuolinsa kunnolla kuulijoidensa puoleen. Kaikki katsoivat häntä kysyvinä. Kaikki olivat hieman levottomia. "Asia ei koske tätä tallia", hän aloitti. Kiira helpottui. Lievä puristus kaikkosi sydämensä ympäriltä. "Tämä liittyy Kiiraan." Puristus palasi. Kiira jähmettyi. Häneen? Muut vilkaisivat Kiiraa hämmentyneinä. "Mitä pahaa sä olet tehnyt?" Rikhard virnisti. "Heh, hauskaa", Kiira vastasi. Hän hymyili. "Tämä liittyy myös minuun." "Xar, ymmärräthän puhuvasi hieman... epäselvästi. Jos vain kertoisit suoraan, mistä kiikastaa", Marko pyysi. Xar nojautui kyynärpäillään tuolin käsinojiin. "Pahoitteluni. Pyydän, ettette keskeytä kertomustani." Kaikki nyökkäsivät. "Siis, en ole vakituinen ratsastuksenopettaja täällä, kuten kerroinkin. Virallinen ammattini on lääkäri. Sotilaslääkäri. Työskentelen Venleverin armeijalle. Kiira, Kinormon tällä hetkellä papereissa lukevan rodun lisäksi ikäkin on väärä. Se ei ole syntynyt 2005 vaan 1970, eikä ole tavallinen hevonen, kuten jo iästä huomanette. Venlever ei sijaitse Suomessa. Se on oma planeettansa. Hyvä ystäväni Orkkel on tietäjä, ennustaja, noita, miksi häntä haluaa nimittääkään. Hän sai ennustuksen sinusta, Kiira. Sisälläsi virtaa voimia, aistin sen sinusta. Olet ihminen, mutta sisälläsi on toinen olento. Olet ihmissusi." Toimisto oli haudanhiljainen. Kaikki tuijottivat Xaria hievahtamatta, kuin kauhun lamaannuttamina. Hän ei osannut sanoa, kuka heistä oli järkyttynyt. Hän arvasi jo, mitkä olivat heidän päällimmäiset ajatuksensa. Että hän pilaili. Että hän oli hullu, järkensä menettänyt. Että kohta hän purskahtaisi naurun ja kertoisi todellisen syyn toimistoon tuloon. Niin ei tapahtuisi. Marko sai puhekykynsä ensimmäisenä. "Kinormo ja sinä olette kotoisin toiselta planeetalta ja Kiira..." Hän ei pystynyt jatkamaan. Äkkiä Kiiran silmät kyyneltyivät. Hän painoi päänsä sohvalle nostettuja polvia vasten ja vavahteli nyhkytysten tahdissa. Xarin sisintä vihlaasi. Saara kietoi kätensä Kiiran ympärille ja silitteli hänen hiuksiaan. "Sotilaslääkärin lisäksi olen kaksiveristen ohjaaja." Xarin ääni oli pehmeä. Ohjaajan työ ei ollut helppoa. Yhtään helpompaa se ei ollut ohjattavallekaan. Xar oli kuullut ja nähnyt jos jonkinlaisten reaktioiden kirjon. Tämä oli kuitenkin vasta neljäs kerta, kun hän ohjasi maalaista. Venleveriläisille tieto toisesta persoonasta oli paljon helpommin käsiteltävissä; jos syntyy ja elää magiantäyteisessä

maailmassa, tiedon ihmissudesta ei pitäisi erityisemmin järkyttää. Kiira kuivasi kyyneleensä hihaansa ja räpytteli silmiään. Hän ei ollut edes varma, miksi oli itkenyt. Oliko tämän asian vuoksi järkevää ruveta pillittämään? Hän olisi voinut nauraa ja väittää Xarin vitsailevan tai paeta tilanteesta -mutta se olisi ollut hyödytöntä. Xar puhui totta. Ehkä itkeminen oli vain ollut helpoin väylä käsitellä tätä. "Miten tämä on edes mahdollista?" Kiira nyyhkäisi. Hän hapuili talouspaperia pienen lipaston päältä. "Kukaan ei tiedä kaksiveristen salaisuutta. Ei sitä tarvitsekaan tietää tai ymmärtää. Sen kanssa voi oppia elämään." Kiira ravisteli hiuksiaan ja taputteli paperilla kasvojaan. Silloin ovi avautui ja Sandra ja lina pelmahtivat sisään hymyt kasvoillaan. He olivat jutelleet jostakin, mutta hymy ja puhe lakastuivat heidän nähdessään toimistossa olijat. Hämmentyneet, miltei kauhistuneet ilmeet. Kiiran itkusta punaiset silmät. Vakava Xar. "Jäimmekö jostain paitsi?" lina kysyi. Hän silmäili vuoroin jokaista. "Voitte puhua perheen kesken." Xarkaros sulki toimiston oven jäljessään, asteli harjoituskentän editse ja asettui nojailemaan tallin seinään. Hän aktivoi rannekellon kokoisen näytön ja varmisti, että kuuloke oli päällä. Sitten hän soitti kotiplaneetalleen. "Minä kerroin heille", hän sanoi vriiksi. "Ja?" "Alkushokista huolimatta tunnen, että Kiira sisäistää tämän melko helposti." "Muut?" "Vähän vaikea vielä arvioida." "Ok. Muuten, Tampereella oli pieni pulma." Xar terästäytyi. "Pieni pulma?" "Gesut meinasi mennä leikkimään helikopterin kera, mutta stopattiin ne." Xar pudisteli päätään. "Okei. Miksi ne sinne?" "Ei aavistusta. Pari viikkoa sitten Pariisissa oli joku samanmoinen harmiton episodi." He vaihtoivat keskenään vielä muutaman lausahduksen. Puhelun katkaistuaan Xar lähti hitaasti kädet taskuissa astelemaan takaisin toimiston suuntaan. Hän ei pitänyt vihollisen päähänpistoista. Ei sitten yhtään. Kuukausia, varmasti yli vuoden kestänyt tulitauko oli päätynyt tämän vuoden alussa, kun viholliset olivat maaliskuun loppuviikolla -kaiketi pelottelumielessä- avanneet tulen sgaalilaista alusta kohti. Seuraavan merkin tulitauon päättymisestä olikin todistanut Kiira, saamalla toksiiniluodista osuman estekilpailujen tiimellyksessä. Mitä sitten tulevaisuudessa? Mitä vihollisen aivoissa kyti?